

[Lenger]

de arme og andre skader, der opstår i fængslerne, opstår langt de fleste i forbindelse med anbringelse i sikringscelle.

Jeg skal ikke i denne forbindelse diskutere skyld eller ikke skyld, men det, der er afgørende, er, at konfrontationerne meget tit opstår omkring denne situation, ikke mindst fordi den faktisk er så ydmygende og belastende for dem, der anbringes i sikringscellen. I 1983 skete det 388 gange, at man brugte sikringscellen, og selv om der altså er anbefalet tilbageholdenhed i brug af disse midler, så sker det trods alt mere end én gang om dagen i et eller andet fængsel.

Der er en enkelt ting i den forbindelse. Nu har fru Birgith Mogensen ikke været særlig talende i dag, hun har i hvert fald ret generelt afvist forslagene, og jeg ville egentlig netop benytte dette forslag til at complimentere fru Birgith Mogensen for, at det jo var hende, som rejste spørgsmålet over for justitsministeren, om der ikke burde kunne pålægges et lægeligt ansvar: hvis lægen accepterede, at en fange lå fastspændt gennem længere tid, burde det da ikke være sådan, at lægen faktisk kunne kræve, at fangen blev løsnet fra sin fiksering? Og det havde jeg egentlig glædet mig meget til at kunne complimentere fru Birgith Mogensen for, fordi hun ikke har været så meddelssom i dag, og fordi jeg synes, det var nogle meget fornuftige synspunkter, fru Birgith Mogensen ved den lejlighed gav udtryk for. Jeg har med meget stor omhu udvalgt det eksempel.

Hvad angår spørgsmålet om isolation, så sagde justitsministeren, at enrumsanbringelse kun fandt sted, når det var absolut nødvendigt. Det er ikke korrekt. Ja, selvfølgelig afhænger det af øjnene, der ser, men mellem 35 og 40 pct. af enrumsanbringelserne sker på grund af arbejdsvægring, og det betragter jeg i hvert fald ikke som noget, der er absolut nødvendigt. Hvis vi skal overveje de muligheder, at man af forskellige grunde kan have behov for at afsondre bestemte fanger fra andre fanger i fængslerne, så skal det efter min opfattelse være, når helt andre hensyn skal varetages: hensynet til den pågældendes sikkerhed, andres sikkerhed, risiko for flugt f.eks., risiko for hærværk, eller hvad man kunne forestille sig. Men som en foranstaltning på grund af arbejdsvægring mener jeg ikke at man skal kunne anvende hverken isolation eller enrumsanbringelse, og derfor

er jeg uenig med ministeren, når han siger, at enrumsanbringelse kun sker, når det er absolut nødvendigt. Mellem 35 og 40 pct. af tilfældene, det anvendes i, er efter min opfattelse fuldstændig unødvendige.

Jeg har især omkring det forslag bidt mærke i, at hr. Torben Lund godt ville se lidt på den praksis, der følges, og det er jeg glad for, for det kan da om ikke andet rette nogle øjer mod forholdene, hvilket i sig selv kan være med til at forbedre dem.

Og til slut vil jeg så omkring isolations-spørgsmålet sige til hr. Bernhard Baunsgaard, der siger, at vi jo ikke må risikere at spærre for dem, der gerne vil være alene, at vi har netop også udformet forslaget på den måde, at det er et spørgsmål om de indsattes ret til fællesskab. Det er sandelig ikke vores hensigt at foreslå, at de skal have *pligt* til fællesskab, det må være op til dem selv.

Man kunne godt i den forbindelse begynde at diskutere skadevirkningerne, og der er ingen tvivl om, at når vi kender til skadevirkningerne af isolation i så mange andre sammenhænge, så vil de selvfølgelig være forstærket, når man isolerer i en i forvejen meget omfattelig situation, som nu indespærring er. Bedre bliver det ikke af, at netop i de faciliteter, hvor man foretager isolation i form af straffecelle, har man de dårligste og mest beskidte forhold, der overhovedet findes i fængslerne.

Jeg vil slutte med at sige, for nu er det jo den sidste gruppe af forslag, der behandles her, at jeg har forstået på justitsministeren, at en lang række af de problemer, som VS har rejst med disse forslag, er noget, som han vil vende tilbage til, dels når straffelovrådet har udtalt sig, dels når Dahlgaardudvalget har udtalt sig, og det imødeser vi naturligvis med stor spænding. Men noget af det første, som vil blive nødvendigt at foretage i forbindelse med de her forslag, når de kommer til behandling i retsudvalget, er at få et meget klart svar fra justitsministeren på, hvad det egentlig er, straffelovrådet i forvejen er i gang med på de her områder, hvad det er, ministeren på baggrund af disse forslag vil sætte straffelovrådet i gang med, og hvornår vi kan forvente at der sker noget fra Dahlgaardudvalget. Det forstår jeg at ministeren vil besvare i retsudvalget. Det er meget nødvendigt, for hvis det er sådan, at der skal gå 3-4 år, så har vi jo endnu en gang oplevet